

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Oslo, 21 juni 2005, vedtak sak 101-05

Klager: NN

Innklaget: Case AS, Boks 4065 Dreggen, 5835 Bergen, ref 49692

Saken gjelder: Om klager har fremmet innsigelser som han hadde rimelig grunn til å få vurdert før det ble iverksatt inkasso

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13

E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.45.31525

Org.nr.: 971 317 612

www.klagenemnda.inkasso.no

1 Saksforholdet

Kravet gjelder til sammen kr. 16.860 fra huseier mot leietaker i forbindelse med et avsluttet leieforhold.

Månedlig husleie var kr. 4.000. Kravet omfatter restkrav på husleie for november 2002 på kr. 1.500 og ubetalt husleie for desember 2002, januar 2003 og februar 2003, til sammen kr. 13.500, samt krav på regning for vask og rydding, kr. 2.400, og i tillegg erstatning for tapt inventar for til sammen kr. 960.

Klager flyttet antakelig ut fra leiligheten rett før 22.01.03. Klager har ikke sagt opp leieforholdet, men fordringshaver har opplyst at nøklene ble leverte til nabo-leiligheten, som så tok kontakt med huseier. Etter fordringshavers opplysninger var leiligheten verken ryddet eller vasket, og det manglet en del inventar.

Fordringshaver sendte en rekke ganger krav til klager ved rekommandert sending til utleieleilighetens adresse, blant annet brev av 26.01.03 og inkassovarsel av 31.03.03.

Saken ble oversendt til inkassoselskapet 29.09.04. Den 19.10.04 kontaktet inkassoselskapet klager per telefon og fikk hans nye adresse. Av selskapets sakskort fremgår det at han bestred kravet under henvisning til at "han hadde masse innsigelser her, men ville tilbakekomme til dette. Han ønsker saken for retten".

Inkassovarsel ble sendt samme dag (19.10.04) med ordlyden: "oversittes betalingsfristen, gjør vi Dem oppmerksom på at saken overføres til rettslig inkasso, og ytterligere omkostninger vil påløpe".

Klager fastholdt sine innsigelser i e-post 22.10.04 hvor kravet ble bestridt, og det ble anført at inkassovarselet ikke var godt nok begrunnet. Selskapet redegjorde for kravet, og la ved kopi av varsel av 31.03.03 fra fordringshaver til klager. Klager bestred kravet på nytt ved brev av 27.10.04, og hevdet at kravet ikke var berettiget.

Den 10.03.05 sendte selskapet betalingsoppfordring på til sammen kr. 22.101, hvor inkassoomkostninger utgjorde kr. 1.620. I brevet var det anført følgende tekst:

Vi er kjent med Deres innsigelser til kravet, kreditor ønsker derimot saken for forliksrådet.

Klager fastholdt innsigelsene ved brev av 18.03.04, og sendte klage til Inkassoklagenemnda 07.04.05.

2 Partene anfører

Klager anfører at inkassoselskapet fortsatte å inndrive kravet selv etter at han fremmet innsigelser, skriftlige og muntlige. Hovedkravet bestrides da det er et husleiekrav for måneder der han ikke bodde i leiligheten. Det øvrige erstatningskravet bestrides, og det er uansett fremmet for sent. Det anføres at det er klanderverdig å sende betalingsoppfordring fire måneder etter at selskapet var gjort kjent med hans innsigelser. Klager hevder at saksbehandler har utøvet urimelig press på telefon samt unnlatt å svare skriftlig på hans henvendelser. Det anføres videre at kravet ikke er dokumentert, selv etter at det ble stillet krav om dette fra klagers side.

Innklagede anfører at klagers innsigelser var ikke konkrete, han hevdet kun at kreditor ikke hadde noe krav mot ham. Det anføres videre at innklagede anser klagers innsigelser som grunnløse, og vurderer det slik at det er opp til forlikrådet å tilkjenne eller stryke salærene. Det hevdes at klagers henvendelser er besvart.

3 Inkassoklagenemndas syn på saken

Etter inkassoloven § 17 andre ledd kan inkassokostnader ikke kreves når skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivingen ble satt i verk. Når det er rimelig grunn til å få vurdert en innsigelse, er kommentert i Ot.prp. nr. 2 (1987-88) på side 121. Der sluttet departementet seg til merknadene fra Inkassolovutvalget, NOU 1983:8, på side 98:

Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet ”vurdert” har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshavers plikt til å vurdere innsigelsene. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har bl. a følgende momenter vekt:

- hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?
- hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?
- hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Som anført i pkt 8.5 er det domstolene som i siste instans må avgjøre om fordringshaveren skal tilkjennes saksomkostninger og inkassosalær. Det skal mindre til før han mister kravet på inkassosalær enn kravet på saksomkostninger. I denne sammenhengen er det særlig innsigelsenes holdbarhet det er tenkt på. Regelen er i overensstemmelse med det utvalget antar er gjeldende rett i dag (ulovfestet).

Nemnda finner at selv om klagers innsigelser ikke var konkretisert overfor inkassator, var de likevel av en slik art at klager etter nemndas vurdering hadde rimelig grunn til å få dem vurdert. Ubetalte krav i husleieforhold springer ikke sjelden ut av konflikt og uenighet mellom partene. Det gjelder særlig når det som her også gjelder et erstatningskrav. Etter nemndas vurdering kunne innklagede ikke uten videre legge utleiers versjon om bakgrunnen for kravet til grunn, men skulle ha overlatt til domstolene å ta stilling til berettigelsen av kravet samt kravet på inkassoomkostninger.

Etter nemndas syn på saken er det ikke grunn til å gå inn på klagers øvrige anførsler.

4 Vedtak

Klager gis medhold. Det kan ikke kreves inkassokostnader i saken.

Iver Huitfeldt
Leder Inkassoklagenemnda